

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku R. W. i T. J.

przy uczestnictwie B. G., J. B., W. B., E. M., A. J., M. S., A. J., A. J., R. Ś., S. B., I. N., R. B., P. B.

i M. W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania B. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 28 sierpnia 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od uczestniczki B.G. na rzecz uczestników R. W. i W. B. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;
2. przyznaje adwokatowi Ł.K. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce B. G. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparto na pierwszej i drugiej spośród wymienionych przesłanek.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Należy bowiem wyjaśnić, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określić, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub rozbieżności występujące w orzecznictwie sądów. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. m.in. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.). Skarżącego obciążała

obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, nie publ.).

Przedstawiona przez skarżącą problematyka sprowadza się do rozważań dotyczących manifestowania swej woli przez zasiadającego udziały współwłaściciela oraz zastosowania domniemania samoistności posiadania. Należy podkreślić, że „zagadnienie prawne” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, tymczasem problematyka wskazana przez skarżącą była już niejednokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, a wykładnia przepisów z tym związanych nie powinna budzić żadnych wątpliwości (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 622/13, nie publ.; z dnia 15 maja 2013 r., III CSK 263/12, nie publ.; z dnia 1 kwietnia 2011 r., III CSK 184/10, Palestra 2011, nr 5-6, s. 154; z dnia 10 lutego 2016 r., I CSK 55/15, nie publ.; z dnia 25 listopada 2015 r., IV CSK 87/15, nie publ.; z dnia 30 stycznia 2015 r., III CSK 179/14, nie publ.; z dnia 20 września 2012 r., IV CSK 117/12, nie publ.; z dnia 7 stycznia 2009 r., II CSK 405/08, nie publ.; z dnia 29 czerwca 2010 r., III CSK 300/09, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).